

L'equilibrista

On va a parar, jugar-se-la, podent anar per terra ferma

Foto: ?FranJa

Et senties segura, agafada de la seva mà. Te la sostenia amb fermesa mentre et guiava per l'interior d'aquella carpa acolorida. Les tonalitats vermelles, grogues i blaves que s'escolaven amb la llum del capvespre li conferien, a l'espai, una atmosfera màgica.

Vas triar la cadira d'enmig d'ells dos. Allí asseguda, abans que comencés la funció, vas constatar que les puntes desgastades de les teves botes negres no arribaven a tocar el terra de lona blau marí. Com el detestaves, aquell calçat rígid que havia d'adreçar els peus plans que portaves de sèrie.

L'olor de crispetes t'arribava barrejada amb la dels animals engabiats. Es produí una breu introducció musical i, sota els focus, van aparèixer uns senyors que -vestits amb roba vistosa i un nas vermell- aconseguien fer riure a part del públic. A tu no. No et feien ni mica de gràcia.

Les actuacions, la música i els jocs de llums s'anaven encadenant. Res del que allí succeïa et provocava cap sensació remarcable. Llavors va aparèixer ella. Era lànguida, gràcil i de mirada trista. El mallot blanc i la faldilla curta vaporosa li conferien aparença d'àngel fràgil. Va pujar les escales situades a un extrem de la pista gairebé sense tocar-les. Un cop dalt de tot es va quedar immòbil a la petita plataforma. Va agafar aire i, amb els braços estirats i els ulls clavats a l'altre extrem, va recolzar un dels seus peus descalços sobre la corda.

D'un bot et vas posar dreta i et vas agafar amb força a la cadira del davant. Contenies la respiració mentre ella, aliena al teu patiment, anava avançant sense por.

Assenyalant-la amb el dit, vas girar el cap per mirar la teva mare. És l'equilibrista, filla. Et va dir, acostant-se a tu. Vas tornar a alçar els ulls cap a ella. *E-qui-li-bris-ta*, vas repetir-te diverses vegades, síl·labejant, en veu baixa. Volies retenir aquella paraula. *Equilibrista!*, vas exclamar tot seguit, dibuixant un somriure. Un sospir alleujat es va escapar de la teva petita caixa toràctica quan ella va aconseguir arribar a l'altra banda i, d'esma, vas tornar a mirar-te els peus.

En aquell moment no sospitaves que la mà que t'havia acompanyat fins al teu seient no hi seria sempre per evitar-te les caigudes. Algun dia et desfaries d'aquelles maleïdes sabates i, *voilà*, allà dalt, esperant-te, hi hauria la teva corda fluixa particular. En el manual d'instruccions, les recomanacions serien clares: per realitzar l'equilibri amb èxit caldria no mirar avall ni enrere. S'hauria d'avançar fixant la vista endavant i desfer-se dels pesos innecessaris que dificultessin el moviment. Entesos.

Potser al principi desistiries de travessar-la, les alçades no et feien el pes. On va a parar, jugar-se-la, podent anar per terra ferma. Però més endavant, quan -per fi- gosaries ignorar el teu jo més racional, t'hi atreviries inclús sense xarxa. I, què coi, confiada a allò que t'esperava a l'altra banda, fins i tot amb els ulls closos. I notant les mans suades i el calfred a l'espina, encadenaries un pas darrera l'altre. Seria durant l'execució d'aquella acrobàcia quan tindries la certesa que per aquelles coses que poden sortir malament són per les que val la pena arriscar, deixar-s'hi els sentits i, en el pitjor dels casos, la vida.